

МАРКО ГАНЧЕВ
СБОГОМ НА СТАРАТА КОЛА

chitanka.info

Дадохме обява във „Вечерни новини“, че продаваме старата си кола и зачакахме купувачите да се изпотрепят кой да я вземе по-напред. Но излезе съвсем другояче.

Няколко души звъннаха по телефона да попитат на колко години е таратайката, но никой не дойде да я види. Чак на третия ден се яви купувач. Жена ми го покани любезно в къщи и се чудеше какво похубаво питие да му предложи:

— Вермут? Коняк? Уиски?

— Благодаря. Алкохол няма да пия. Нали след това ще карам колата — заяви простодушно купувачът.

— Коя кола — запитахме ние.

— Ами вашата. Нали ще я купя. Или не върви?

— А, върви, та пушек се дига — побързахме да я похвалим ние.

— Това, че се дига пушек, значи, че има пререзход на масло.

Така и предполагам.

— Не, не се дига пушек. То така си е думата — заекнахме ние и затърсихме нещо безалкохолно, за да върнем доброто настроение на купувача. За проклетия, бяха ни се свършили всички оранжади и кока-коли.

— Иди донеси от мазето вишнов сок — каза жена ми и заобяснява на госта, че това е чист натурален сок, че ние сами си го правим.

— И сами си го пием — добавих аз. — Само на много редки гости...

Жена ми ме погледна накриво и аз разбрах, че съм сбъркал. Прекалено голямо уважение оказвахме на купувача и той щеше да смъкне цената още по-ниско. Затова реших да мина в контраатака:

— А и вие откъде сте сигурен, че ще купите колата? Може да не се спазарим. Я си пийнете някое по-силно питие.

— Ще я купя аз и то за колкото река — самоуверено продължи оня.

И изрече такава ниска цена, че аз не посмях и да хвърля въпросителен поглед към жена си.

— Ти иди за сока, пък ще видим — чух я да казва и да ми подава ключа от мазето.

Дотук, макар и тъжно, всичко беше нормално. Но като слязох в тъмния коридор на мазето и пипнешком затършувах да намеря

катицара, косите ми настръхнаха (доколкото са останали). Зад вратата чух гласове.

— Крадци — беше първата ми мисъл. — Или скитници някакви са се настанили в нашето мазе. Те, тия хипита, дето ги пуцат през всички граници...

Но очите ми вече бяха посвиквали с тъмнината и видях, че катинарът си виси заключен. Вслушах се внимателно и разбрах каква е работата. Говореха си вътре старият бойлер „Елпром“, старата пералня „Рига“ и старият хладилник „Мраз-150“.

— Ох, времето сигурно ще се разваля — въздишаше старата пералня. — Усещам болка в счупения крак на онова място, дето ми го завариха с кислжен.

— Питаш ли ме мене? Болят ме всичките ми водопроводни колена — закашля се старият бойлер „Елпром“.

— Блазе му на дядо „Мраз-150“, че е свикнал на студ.

— Какъв „Мраз“ е той вече! Един шкаф от пластмаса и толкоз. Отдавна му оперираха чарковете, с които произвеждаше лед.

Старият хладилник не отговори на обидата. Да се държи студено с околните бе единственото нещо, което му бе останало от старата му служба.

— Какво да се прави, остаряхме — избълбука примирително старият бойлер. — Чувам, че щели да увеличават пенсиите на някои видове бойлери.

— Ще увеличават само на земеделските машини — въздъхна баба Рига. — Чунким ние, като сме градски, не ръждясваме. И какво толкова им харесват на новите перални, да ги пита човек. Вършат всичко програмирано, никаква своя мисъл нямат. Отвън само един хубав фасон, а отвътре пълни с електронни глупости.

— Не знаете най-новото — щракна надменно с ключалката си старият хладилник. — И москвича на нашите стопани ще го пенсионирават.

— Крайно време му беше — злорадо изскърца баба Рига. — Стига се е държал на голямо. Не го ли знаем, че е по-ревматичен и от нас.

— Недей приказва празни приказки — сопна й се мъдрият стар бойлер. — Все някой ще го вземе. В България вече има изхвърлени бойлери, перални и хладилници, но изхвърлени автомобили още няма.

— Ще има, ще има — упорстваше баба Рига. — Може пък този да бъде първият. Че и в мазе няма да се побере. Ха-ха-ха.

— Прав е бай Елпром — възрази дядо „Мраз-150“. — Автомобилите даже от складовете на „Отпадъци“ хората ги вадят и възстановяват, а нас...

— Така беше, но и това време отминава — прокашля ръждивите си гърди бойлерът. — Нейсе, дано някой да го вземе. Не бива да желаем злото на добрия стар автомобил, който толкова пъти ни е развозвал на поправки по сервизните работилници.

— Аз пък съм чувала, че в някои страни, дето има повече автомобили, човек не само не може да си продаде старата кола, ами плаща да му я откарат на автомобилното гробище — не преставаше да злорадства баба Рига, която много ненавиждаше младите електронни перални.

Нямаше какво да чакам повече. Окашлях се силно и започнах да отключвам катинара. Старите вещи мигновено млъкнаха. Намерих едно шише с вишнов сок, поизтрих го от праха и се качих горе.

Побързах да се съглася с предложената сума от купувача. Почерпихме се набързо и му предадох ключа и документите на колата, пожелавайки му щастлив път. Хич и не слязохме да го изпратим до долу.

Жена ми хълцаше, облегната на рамото ми в полутъмното антре. Може би заради ниската цена. Може би, спомняйки си за сватбеното пътешествие, което бяхме правили с тая кола преди дванайсет-тринайсет години. Жените никога не можеш ги разбра за какво плачат.

— Нищо, нищо — погалих я по косата, в която вече бяха взели да се прокрадват бели нишки и тя се разплака още по-силно. — Все пак добре е, че тия работи остаряват по-бърже от нас... Колкото и скъпо да ни струва това.

Тъкмо щях да ѝ разкажа какво съм чул в мазето, когато някой рязко блъсна входната врата и нахълта вътре. Панчо се връщаше от училище.

— Ей, браво бе. Вие сте шитнали таратайката. Видях го оня нещастник долу, като се мъчеше да я запали... Ей, че глупави хора. Какво сте се разциврили като на умряло?

— Ами, Панчо, знаеш ли, едно време дядо ми, като си продаде старите волове, плака три дни без прекъсване — заоправдавах се аз.

— Новата ще вдига ли сто и четиресет? — невъзмутимо запитва Панчо.

— Ще вдига.

— Ама нали няма да ви е бъз?

— Няма.

— Де да видим — недоверчиво заключи Панчо...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.